

Arrest

nr. 187 612 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en X en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 27 maart 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd:

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 mei 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om, op basis van

verzoeksters medische problemen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 1 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[P.A.] [...]

+ echtgenote: [G.A.] [...]

+ kinderen: [P.A.] [...]

[P.D.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"In rechte

- Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de "vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35).

Betreffende de adequate behandeling dient er nagekeken te worden naar de mogelijke distributie van de zorgen of de mogelijkheid om een behandeling of onderzoeken op gang te zetten en naar de concrete mogelijkheid voor de zieke om ervan te kunnen genieten rekening houdend met de financiële toestand, de afstanden,...

De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137).

- In een arrest D. contre le Royaume-Uni van 2 mei 2007 (bevestigd door een arrest N. contre Royaume-Uni) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geïnterpreteerd. Dit artikel verbiedt een Staat een vreemdeling uit te drijven, in geval van reëel risico voor zijn medische toestand, o.a. indien dit risico voortvloeit uit een gebrek aan medische behandeling in zijn land van herkomst.

Als artikel 3 mogelijk geschonden kan zijn, dient de overheid de situatie van de persoon zorgvuldig te onderzoeken vooraleer een beslissing te nemen (EHRM, Hirsi c. Italië, 23 februari 2012).

- Het verbod tot uitdrijving dat voortvloeit uit artikel 3 en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 9 ter VW is absoluut.

Een absoluut verbod houdt geen rekening met het gedrag van de betrokkene, of de financiële of economische situatie in het land waar de betrokkene zijn aanvraag indient.

Wanneer er een reëel risico bestaat dat de gezondheidszorgen in het land van herkomst niet beschikbaar zijn, zodat dit tot een gevaar voor het leven van de betrokkenen inhoudt, moet er rekening met dit risico worden gehouden.

- Artikel 3 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorziet dat "Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit. Artikel 3 H[G]EU is ook absoluut en de verwoording van artikel 3 HGEU is breder dan die van artikel 3 EVRM.

- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De Raad van State heeft al duidelijk gemaakt dat volgens artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen " la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

- De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State :« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir» (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970)

In casu

Verzoekster lijdt aan een ziekte dat een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien zij moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Eerst onderdeel

De arts-adviseur, Dr [K.B.], stelt dat "deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene" hoewel in het standaard medisch getuigschrift dd 3/3/2014, opgesteld door de psychiater Dr [B.], wordt uitdrukkelijk gesteld dat de stopzetting van de nodige (zwarte) behandeling tot zelfmoord zou leiden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat Dr [B.] duidelijk is omtrent het risico, en kan niet zomaar tegengesproken worden door een arts die niet gespecialiseerd is in psychiatrie (Dr [K.B.] beschikt niet over enige specialisatie : zie <https://ordomedic.be/nl/zoek-een-arts/>).

De motiveringsplichten worden geschonden daar verwerende partij schuldig is aan manifeste appreciatiefouten, de beslissing wordt niet passend gemotiveerd en de aanvraag werd niet zorgvuldig onderzocht.

Tweede onderdeel

De arts-adviseur stelt dat "de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen", hoewel verzoekende partij, ter staving van haar aanvraag, een standaard medische voorlegde dat opgesteld werd door een gespecialiseerde arts, Dr [B.], psychiater.

Verzoekende partij heeft wel een "specialistische verslag" voorgelegd, en verwerende partij motiveert geenszins waarom dit getuigschrift niet "overtuigend" zou zijn. Hier dient er ook benadrukt te worden dat de arts-adviseur van verwerende partij over geen specialisatie beschikt en bijgevolg de stellingen van Dr [B.] niet kan tegenspreken.

De motiveringsplichten worden geschonden daar verwerende partij schuldig is aan manifeste appreciatiefouten, de beslissing wordt niet passend gemotiveerd en de aanvraag werd niet zorgvuldig onderzocht.

Derde onderdeel

De arts-adviseur heeft het over een "psychologische problematiek", hoewel uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat verzoekende partij aan psychiatrische problemen lijdt (psychiatrische behandeling wordt vereist); de graad van ernst is verschillend, en werd niet passend onderzocht door verwerende partij.

De motiveringsplichten worden geschonden daar verwerende partij schuldig is aan manifeste appreciatiefouten, de beslissing wordt niet passend gemotiveerd en de aanvraag werd niet zorgvuldig onderzocht.

Vierde onderdeel

De arts-adviseur stelt dat verzoekende partij lijdt aan "een ernstige depressieve toestand met angst en agorafobie", hoewel uit het SMG blijkt dat de angst waaraan zij lijdt "majeur" wordt beschreven door de

psychiater; de arts-adviseur, die over geen specialisatie in psychiatrie beschikt, kan de ernst van de angst niet geldig tegenspreken.

De motiveringsplichten worden geschonden daar verwerende partij schuldig is aan manifeste appreciatiefouten, de beslissing wordt niet passend gemotiveerd en de aanvraag werd niet zorgvuldig onderzocht.

Vijfde onderdeel

Het feit dat verzoekster aan ernstige psychiatrische problemen lijdt wordt door het neergelegde medisch getuigschrift aangetoond.

In de voorgeschiedenis (punt A van SMG) blijkt dat deze problemen verbonden zijn aan de gebeurtenissen die zij meeleefde in haar land van herkomst.

Dit werd ook benadrukt in de aanvraag tot regularisatie.

Nergens in het advies, noch in de bestreden beslissing is er een motivering betreffende het feit dat de aandoening van verzoeker een rechtstreekse verband hebben met de feiten die hij in haar herkomst land heeft meegemaakt.

Uw Raad heeft al besloten dat in dit geval de beslissing motivering daaromtrent moet bevatten (o.a. arrest van 13 december 2011 n° 71.779).

Uw Raad had de annulatie bevolen van de beslissing omdat de motivering enkel gebaseerd op de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst, terwijl de eiser uitgelegd had dat zijn medische problemen door de evenementen in zijn land van herkomst veroorzaakt werden.

De Belgische autoriteiten hadden dan ook de verplichting hierop te antwoorden (zie ook arrest n°73.765 van 23 januari 2012).

De motiveringplichten en de zorgvuldigheidsplichten werden bijgevolg kennelijk meermaals geschonden, zowel als artikel 9ter VW die de analyse van die elementen ook vereist.

Zesde onderdeel

Artikel 3 HGUE stelt: "Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit."

Verzoekende partij heeft artikel 3 HGUE uitdrukkelijk ingeroepen in het kader van de aanvraag. De aanvraag tot machtiging tot verblijf valt binnen de werkingssfeer van de Handvest (artikel 51 HGEU): artikel 9ter vormt de (gedeeltelijke) omzetting van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, meer bepaald artikel 15.)

De verwoording van artikel 3 HGEU (o.a. "Geestelijke integriteit") is breder dan de verwoording van artikel 3 EVRM.

Uit de aanvraag en de medische documenten, blijkt dat er een reëel risico bestaat op de schending van verzoeksters recht op geestelijke integriteit in Tsjetjenië.

Verzoekende partij had haar recht op geestelijke integriteit uitdrukkelijk ingeroepen in haar aanvraag :

"Betrokkenen lijden op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven, en ook voor zijn geestelijke en fysieke integriteit en die een reëel risico inhoudt op een menselijke of vernederende behandeling aangezien er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. "

De beslissing bevat nochtans geen motivering omtrent het risico voor verzoeksters geestelijke integriteit in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong.

De aanvraag werd niet zorgvuldig onderzocht en de motiveringsplichten werden bovendien geschonden daar er geen motivering is te lezen in de bestreden beslissing omtrent de ingeroepen schending van artikel 3 HGUE.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder de volgende toelichting verstrekt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.03.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 3/3/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige depressieve toestand met angst en agorafobie, desinteresse voor haar familie en ongerustheid over haar man die suicidair blijkt te zijn. Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers' betoog dat verzoeksters medische problematiek rechtstreeks verband houdt met wat zij heeft beleefd in haar land van herkomst vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In het door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift kan niet worden gelezen dat bepaalde gebeurtenissen in haar land van herkomst aan de basis zouden liggen van haar gezondheidsproblemen. Er wordt slechts aangegeven dat zij bezorgd is omwille van haar echtgenoot die suïcidaal zou zijn. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat niets wordt uiteengezet omtrent het verband tussen de aandoening waaraan verzoekster lijdt en de gebeurtenissen in haar land van herkomst.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.2.2. Waar verzoekers daarnaast de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen en voorhouden dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfs-machtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (cf. *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat verweerder een aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk dient af te wijzen “*indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*”

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in een advies heeft aangegeven dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kennelijk geen ziekte is zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers geven evenwel aan niet akkoord te gaan met het door voormelde arts ingenomen standpunt.

Allereerst stellen verzoekers dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk heeft gesteld dat de gezondheidsproblemen van verzoekster met of zonder behandeling geen onmiddellijk gevaar voor haar leven of fysieke integriteit inhouden, aangezien de psychiater die verzoekster consulteerde aangaf dat de stopzetting van de behandeling tot zelfmoord zou kunnen leiden.

De Raad kan slechts vaststellen dat de psychiater die verzoekster consulteerde op algemene wijze aangaf dat een “*eventueel*” gevolg van de stopzetting van de behandeling van de aandoening waaraan verzoekster lijdt zou kunnen zijn dat zij zelfmoord pleegt. Deze arts bracht evenwel geen concrete gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat in casu een dergelijk risico een reëel karakter heeft en de door verweerder aangestelde controlearts heeft op correcte gronden geduid dat de aangehaalde psychologische toestand niet wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen. Daarenboven vermag de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zelf de aangevoerde medische situatie te analyseren en is hij niet verplicht de niet of nauwelijks onderbouwde visie van een behandelend arts-specialist – die daarenboven schijnbaar enkel is gesteund op de loutere verklaringen van verzoekster – bij te treden. Het gegeven dat de door verweerder aangestelde controlearts een arts-generalist is doet aan het voorgaande geen afbreuk en impliceert niet dat deze arts niet bij machte zou zijn om, op basis van de in een standaard medisch getuigschrift vermelde gegevens, een deugdelijk standpunt in te nemen.

In een tweede onderdeel van hun middel houden verzoekers voor dat de door verweerder aangestelde controlearts onterecht oordeelde dat de aangevoerde gezondheidsproblemen van verzoekster niet worden bevestigd door beschermingsmaatregelen, door overtuigende onderzoeken of door specialisti-

sche verslagen. Zij wijzen erop dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift zelf immers werd opgesteld door een psychiater. Het feit dat een modeldocument werd ingevuld door een arts-specialist impliceert evenwel niet dat dit document op zich een *“specialistisch verslag”* is zoals bedoeld door de door verweerder aangestelde controlearts. De Raad wijst er in dit verband op dat in het standaard medisch getuigschrift zelf wordt verduidelijkt dat het in het belang van de patiënt is dat nog stavingsstukken, zoals bijvoorbeeld verslagen uitgaande van artsen-specialisten, worden gevoegd. Dit modeldocument zelf laat namelijk slechts toe een aantal basisgegevens mee te delen. Het is verder niet betwist dat geen bijkomende overtuigingsstukken werden overgemaakt. Uit het standaard medisch getuigschrift op zich kan slechts worden afgeleid dat de geconsulteerde arts op basis van de door verzoekster afgelegde verklaringen een diagnose stelde, een behandeling voorschreef en dat hij kort antwoordde op een aantal standaardvragen, doch niet dat hij zijn bijzondere expertise heeft aangewend om het bestaan van de aangevoerde mentale problemen te objectiveren of te bewijzen. Tevens dient te worden herhaald dat een controlearts niet verplicht is om de bevindingen van een arts-specialist, die schijnbaar louter zijn gesteund op de verklaringen van een patiënt en die geenszins zijn onderbouwd door objectieve gegevens, zonder meer te aanvaarden.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer de aangevoerde medische problematiek incorrect heeft beoordeeld door deze te omschrijven als een *“psychologische problematiek”*. Deze arts heeft er immers in eerste instantie op gewezen dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat verzoekster *“lijdt aan een ernstige depressieve toestand met angst en agrofobie, desinteresse voor haar familie en ongerustheid over haar man die suïcidair blijkt te zijn”*, zodat er geen discussie kan bestaan omtrent het feit dat deze arts wel degelijk de juiste medische problematiek in aanmerking heeft genomen. Het gegeven dat de terminologie *“een psychische problematiek”* eventueel een ruimere lading kan dekken dan de term *“psychiatrische problematiek”* leidt in voorliggende zaak niet tot de conclusie dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

De vaststelling dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in zijn advies melding maakt van het feit dat aangevoerde ernstige depressieve toestand gepaard gaat met angst en agorafobie, terwijl de behandelende psychiater aangaf dat de ernstige depressieve toestand gepaard gaat met een *“grote”* angst (*“angoisse majeure”*) en agorafobie is ook niet van die aard dat kan worden vastgesteld dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt. De door verweerder aangestelde controlearts heeft rekening gehouden met het gegeven dat de behandelende arts melding maakte van het feit dat verzoekster angstig was en er blijkt niet dat de grootte of intensiteit van haar angst, zoals vermeld door de behandelende arts op zich heeft willen *“tegenspreken”*.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer verzoekster zelf aan geen enkel onderzoek heeft onderworpen kan het volstaan erop te wijzen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een dergelijk onderzoek slechts dient te worden doorgevoerd indien de ambtenaar-geneesheer dit *“nodig”* acht en verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat in casu geen onderzoek in de zin van voormelde wetsbepaling vereist was.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op

voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

4.2.5. Artikel 3 van het Handvest van de grondrechten, dat verzoekers ook geschonden achten, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- het verbod van het reproductief klonen van mensen.”*

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen verzoeksters geestelijke integriteit in het gedrang heeft gebracht. Verweerder heeft immers een controlearts aangesteld om de aangevoerde geestelijke gezondheidsproblematiek te beoordelen en deze arts heeft geconcludeerd dat deze problematiek verzoekster niet verhindert om te reizen en dat er geen medische behandeling, zonder dewelke zij in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terechtkomen, vereist is. De bestreden beslissing houdt daarenboven voor verzoekster geen verplichting in om zich te begeven naar een regio waar zij verkiest niet te verblijven.

Een schending van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK